

FRAM KAMERATER!
januar 1980

GODT NYTT ÅR!

INNHOOLDSTORTEGELSE

Leder	side 1
2. mars	" 3
AKP & KF	" 5
Problemene	" 7
Kameratslig	" 8
Prinsippprogrammet	" 10
Arbeideranstokratiet	" 12
1. mai 1980	" 13

PARLAMENTARISMEN

NB NB NB
SKRIV ^{HELST} INNLEGGENE PÅ MASKIN OG MED NYTT
FARGE BÅND NB NB NB - DA SIKKER VI Å SKRIVE DEM PÅ
NYTT. HVIS DU IKKE HAR TILGANG PÅ MASKIN, SKRIV TYDELIG HÅNDSKRIFT.

FRIST FOR INNLEVERING TIL NESTE
FK : 26. JANUAR 1980

SÅ KAN DERE REGNE CA. 4 UKER TIL
NEST FRIST (MARS - FK)

MELDING TRONDHEIM:

Åpent møte om prinsippprogrammet 21. januar kl. 20⁰⁰.
Se annonse i ~~kk~~ hvor det skal holdes.

LEDER

SOVJETS BRUTALE OKKUPASJON AV
AFGANISTAN: Er vi forberedt på
en drastisk forverring av ver-
denssituasjonen?

Hvor vill Sovjet?

Året 1980 ble innledet med en ny
offensiv fra Sovjet si side. Afgani-
stan, et fattig land i den 3. verden,
ble trampa under jernhælen. En verd-
ensopinion som begynner å ligne på
protestene mot den amerikanske terr-
orbombinga av Vietnam og Kampuchea,
har reist seg.

Sovjet-Unionen forbereder sine posi-
sjoner: For Hva? Betyr det som skjer
nå krigstrusselen er rykka nærmere?
La realitetene svare for seg.

Slik vi ser det forbereder Sovjet
nå sine posisjoner særlig på

3. områder:

1. De styrker seg i Europa. - Siden 1977
har de drevet utplasing av de lan-
gtrekkende SS-20-rakettene. I alt
har de nå ca. 100 slike raketter ut-
plasert og de plases for tida ut
i et tempo på 100 rakett i uka!
Videre har de styrka sine konvensjo-
nelle styrker i Europa og har bl.a
ca. 19000 tanks mot Natos 6500.

2. Innringinga av Kina. Kontrollen
over Vietnam og Laos - og okkupasjon
er av Kampuchea betyr en drastisk
styrking av Sovjets posisjoner langs
Kinas vestgrense.

3. Innringinga av Midt-Østen. Med bas-
er i Etiopia, Sør-Jemen - og nå sist i
Afganistan - er Sovjet i ferd med å
ringe inn verdens rikeste oljekilder
Sovjet planlegger å fiske i rørt

i Iran. Alt tyder videre på at ~~vi~~ vi
kan vente kupp i Pakistan eller krav
om løsrivelse av Baluchistan - den
delen av Pakistan som skiller Afgani-
stan fra det Arabiske Havet. Da står
Sovjet med et suverent militært over-
tak på USA i denne delen av verden!

Spenningen mellom supermaktene er
skjerpa.

USA svarte på Sovjets utplasing
av SS-20-raketter med krav om at
Nato skal ruste opp med Pershing og
Cruise-raketter. Atomterskelen er i
ferd med å senkes.

Samtidig har Nato-landene endra linje
i rustings spørsmål - fra en periode
med 'tro på' avrustningsforhandlinger
og begrensning av militærut-
giftene, til ny kraftig øking av for-
svarsbudsjettet. Det siste forsvars-
budsjettet til USA varsler en ny
militær offensiv.

Sovjets ~~innsnevring~~ okkupasjon av
Afganistan har USA svart på med å
trekke ambasadøren tilbake og true
med å trekke seg fra Salt-forhandlin-
gene. Vi kan ikke lenger utelukke at
USA på ny kan få til avtaler om pla-
sering av tropper i vennligsinna land
i Midt-Østen og Sør-Asia.

Kampen mot Sosialimperialismen må
trappes opp.

Det anti-imperialistiske arbeidet til
partiet har ikke vært på høyden det
siste året. 3. v. kom. har et ore pro-
blemer, og vi har for tida ingen andre
~~problemer~~

fronter som kan ta ledelsen i kampen mot Sosialimperialismen.

Samtidig er partikameratene midt oppe i LM-forberedelser, RV-arbeid, tariffoppgjør og årsmøter og annet frontarbeid (miljø, kvinne..)

Samla sett ser vi at vi pr. idag ikke st år særlig godt rusta til å komme igang med et kraftig anti-imperialistisk arbeid.

Vi tror det er feil å "kaste alle planer over bord". Ei riktig linje er ei gradvis opptrapping av det praktiske arbeidet, samtidig som vi må styrke de politiske diskusjonene om verdenssituasjonen.

Noen ideer til hva som kan gjøres.

1. Vi tror det er viktig å følge situasjonen i verden nøye og følge opp med lagsdiskusjoner. Vi oppfordrer laga til å føre en diskusjon om verdenssituasjonen - særlig Asia-MØ - opp på et av de første lagsmøter

2. I Tr.heim vil det bli dannet en Solidaritetskomite for Kampuchea etter demonstrasjonen den 17.

Andre store steder må vurdere oppretting av lignende organisasjoner.

3. Ta opp diskusjonen med Ungdomsforbunda omkring i distriktet for å mobilisere dem til anti-imperialistisk arbeid.

4. Vær innstilt på å delta i protestmøter og demonstrasjoner.

Store muligheter for nye allianser.

Det er viktig å jobbe for brei enhet i solidaritetsarbeidet. Ingen mulig alliert må være uprøvd. Sjøl SV-ledelsen vakler endel for tida!

I hvertfall må vi utnytte at det finnes en økende bevissthet om Sovjets hensikter langt inn i de borgerlige arbeiderpartiene. Dette skjerper motsigelsene i disse partiene. Det må vi utnytte til å utvide enhetsfronten!

Kamerat i
DS/AU.

KAMPUCHEA -
DEMONSTRASJON
torsdag 17. januar
kl. 18⁰⁰ fra
Ytre Kongsgård
Vis solidaritet
Møt opp!

8. MARS 1980

Kort redegjøring for 8.mars grunnlaget som landsstyret (LS) i KF har diskutert. Sammendrag.

1) En av de største framgangene i 8.mars arbeidet de to siste årene har vært enhetsarbeidet. Dette må vi ikke slippe 8.mars 1980.

2) LS peker på en del saker som har hindret enhet eller oppslutning på dagen.

a) Ferdige paroleforslag 10-12stk., som har blitt oppfattet som vanskelige å forandre. Dette har utvikla usjølstendighet og virket lite mobiliserende på fronten og folk rundt KF. Dette har da også ofte prega KFs initiativ i enhetsforhandlingene hvor det også har vært tildels harde og opprivende diskusjoner.

b) Strid om internasjonale parolene har ført til splittelse flere steder i landet. LS mener at forslaget til 8.mars 79 om at parolene skulle sette seg mot begge supermaktene spesielt var feil. Dette ut i fra forståelsen blant KFmedl. og andre kvinner.

3) På bakgrunn av disse erfaringene har LS foreslått et politisk grunnlag som tar opp de viktigste områdene som rammer kvinnene i Norge idag og som også understreker 8.mars som en internasjonal kvinnetid.

4) Grunnlaget, fire områder.

a) Daghjem.

LS foreslår paroler som krever oppfølging av utbyggingsveitak, nybygg og mot stenging, nedskjæring o.s.v.

b) Kvinnenes økonomiske sjølstendighet.

Kinnfolks mulighet for arbeid er blitt forverret. Skal vi stille paroler om minstelønn 30 kr.? 6 timers dag? nei til lønnsdiktat? LS mener at krav om husmorlønn er galt men at et krav om trygderettigheter for hjemmeværende er riktigere å stille.

c) Kampen mot kvinneundertrykkende holdninger.

1. Kampen mot porno må fortsette. Hva med paroler om boikott av forretningsretninger som selger pornoblad? eller steng Gelico, pornosjappa i Tr.heim.

11. Hvordan reiser vi kampen mot holdninger av typen "kvinnfolk duger ikke i arbeidslivet, bare som mor, husmor og sexobjekt" Hva med paroler av typen, "bedrift stor og sterk: bygg kvinnegarderobes, ansett kvinner." Dette området er undervurdert tidligere og vi har vært lite flinke til å konkretisere det i parolær. Kravet om krisesenter/telefon er en del av denne kampen vi må være med på å reise. Det å denge "sin kvinne" er ikke en privat-

sak. Å la dette få fortsette er et uttrykk for at kvinner er mindre verd enn menn.

d) Internasjonal solidaritet.

LS mener at å bare støtte kvinner på dette området er for snevert. Det foreslås som et utgangspunkt ei parole av typen "Solidaritet med kvinner i den 3. verden, støtt frigjøringsbev. i kampen mot imperialismen" Men vi må bli flinkere til å reise paroler som f.eks. støtte til de 12 kvinnene i Spania som skal dømmes for å ha tatt abort. Hva med Kampuchea, Afganistan, Eritrea???

§) Dette er de fire hovedområdene LS mener bør prege 8.mars i fra nord til sør og hvor parolene er iall hovedsakst lokale og konkrete. Dette skal ikke følges slavisk.

6) Spm. mange vil stille: Hva med lesbiske, unge jenter, bondekvinna, enslige kvinner, kampen mot fascismen, supermaktene o.sv. Hvor blir de av?

Hva med langsiktige krav som gratis daghjem, rett til arbeid, forby all porno? skal vi ikke ta med disse?

LS vil presisere at ansvaret for den endelige utforminga av parolene ikke ligger hos LS men hos KF, samarbeidspartnere og kvinnfolka på hver plass som ønsker å styrke 8.mars til en dag mot all kvinneundertrykking. At kjennskapet til de lokale forholda og de mest aktuelle kampsakene på hver plass bør bli grunnlaget for dagen og som får mange til å bli med i forberedelsene og arrangementene på 8.mars.

7) Hvem samarbeider om 8.mars? Her er det ikke klare forslag da de enkelte plassene har forskjellige "enhetstradisjoner". Men stort sett så er det lite dristighet og at Husmoforbund, Bondekvinnelag o.l. bør kontaktes i mye større utstrekning. Spm. om samarbeid med partier er det en del usikkerhet og uenighet om, men at partienes kvinnelag er o.k. likedan enkelte fagforeninger.

8) Hva gjør vi? Jeg ser dette grunnlaget som et godt utgangspunkt for å utvikle og styrke det lokale kvinne arbeidet. At vikan få med mange på å diskutere hva slags paroler vi skal reise. Jeg tror en konsentrering om noen viktige lokale saker er riktig og at vi går i spissen i å gjøre undersøkelser og spørre andre både i og utafør KF om deres mening og ikke stiller oss sjølutafor 8.mars bevegelsen. Å få til en konkret aksjon som knytter seg tilei av parolene er mobiliserende og i tråd med ønsket om å gjøre noe med en sak man er opptatt av. E.C.Dahlaksjonen i Tr. heim før siste 8.mars er et godt eksempel.

Spm. om vi skal ha med ~~vi~~ ei parole som tar opp undertrykkinga og overgrepene i forskjellige deler av verden er mange opptatt av og det er uenighet på dette. Min mening: med Kampuchea, innvasjonen i Afganistan, Eritrea, palestinske folket, en flyktingestrøm som bare øker, så er jegbsikker på at mange kvinner er opptatt av og har et rettferdig syn på det som nå skjer. Vi må sette oss som mål å få med en konkret parole på dette. De treng~~er~~ vår solidaritet. Hvem bestemmer parolene? For KF må medlemsmøter med avstemning være en riktig framgangs måte. Viktig at uenigheter blir lagt fram og de forskjellige syn kommer til orde. Vi må også arbeide for at det blir arrangert åpne møter hvor andre kvinner kan delta og gi uttrykk for sitt syn og være med på å vedta et evt. felles grunnlag. Av erfaring så vet vi at det siste er vanskelig å gjennomføre i samarbeid med de andre kvinneorg. i Tr.heim. Men det ernet mål vi ikke må gi opp.

Det blir foreløpig ikke gitt noe direktiv på paroler, men at dette grunnlaget er rettningsgivende.

Kamerater i KF har 8.mars som viktigste oppgave.

På oppdrag fra DS/AU

eli

AKP og Kvinnefronten.

Avdelinga vår har diskutert forholdet mellom partiet og kvinnefronten på et eget møte. Vi syntes det ga et bra resultat og oppfordrer andre avdelinger til å gjøre det samme.

Utgangspunktet vårt var det ELENDIGE svaret som partiets kvinneutvalg ga i KK juli -79: I svaret på kritikken tar de overhodet ikke opp forholdet mellom parti/front.

Innlegget er et massivt forsvar for kameratenes jobbing i fronten. Det var FLAUT, og det ga ikke oss noe holdepunkt for å svare på den kritikken vi møter i fronten.

Det var bra at partiet tok initiativ til å danne KF, men vi mener motivene var flere- ikke bare at kvinnene i Norge hadde behov for en organisasjon. Konkurransen med SV var hard, og vi hadde behov for et rekrutteringsorgan på kvinnesida. Dette forholdet har hele tida gjennomsyret arbeidet i fronten:

AKP-jentene sjøl trengte ikke noen kvinnefront- vi jobba på vegne av de andre kvinnene som er så undertrykte, og vi ser på KF som en politisk oppgave vi er pålagt for å tjene partiets interesser

Ett resultat ~~er~~ er KF's plattform, som har forandret seg etter partiets behov, ikke etter det behov kvinnene i Norge har(-hatt).

Et annet resultat er manglende demokrati i fronten, som bunner i vår redsel for å miste grepet om "vår" front: Vi har gitt direktiv om å gå på møte for å få fronten med i 1. mai-tog. Kamerater som stått fram med divergerende syn på KF-møte, er blitt skarpt kritisert i fraksjonen etterpå.

Internasjonale saker er kjørt fram i resolusjonsform innen fronten og uerighet ble møtt med: "Nå Vi må ikke undervurdere andre kvinner- klart at de er erige med oss i dette".

Resultat: "Vi vil da ikke være med på å undervurdere andre kvinner- klart jeg da må stemme for".

Vi vil oppfordre kameratene, spesielt de som sitter i frontens ledelse til å se på masselinja si: Hva opptar vanlige kvinnfolk? Det ~~er~~ er ikke å undervurdere dem når vi sier at anti-imperialistisk arbeid er det i allefall ikke!

Et eksempel til: På siste distriktsrådsmøte ble det fremlagt en resolusjon til støtte for Stilla-leiren og sultestreiker. Denne resolusjonen hadde ikke vart ute til diskusjon i fronten- som vanlig.

Folk sa: Vi er erige i at framgangsmåten her er feilaktig, men saken er så viktig at vi må stemme for likevel."

Og så gjorde vi det igjen da - uten diskusjon i fronten-- midt i en hard kritikkbølge mot manglende demokrati, ~~XXXXXXXXXX~~

Skal vi da aldri lære?

Vi mener det er ingen grov anklage å si at vi har satt partilinja over frontens politikk. Det er sannheten. Vi HAR misbrukt fronten.

Det gjorde godt å lese et intervju med Siri Ustvedt i "Vi er mange" nr. 5/-79. Noe er i allefall på gang, men vi ønsker at Kll skal komme med en skikkelig oppsummering av arbeidet vårt i fronten. For all del: Ta kritikken alvorlig!

Til slutt:

Hvorfor måtte KF's arbeidsutvalg i Sør-Trøndelag gå ut i KK og forsvare at de hadde deltatt i aksjonen "Kvinner og valget"?

Vi sitter med en stygg mistanke, derfor spør vi: De har vel ikke fått korreks?

Hvis mistanken er ubegrunna, hvorfor ~~er~~ i all verden skreiv de den artikkelen?

Tre små koner.

Problemene og dialektikken,

Albania og Vietnam har skifta farge, Høyretendenser i Kina, Mange tviler på sosialismen, Det er noen som legger for stor vekt på denne faktorer.

Litt bedre er det å si at årsakene ligger i vår egen arbeidsstil. I alle år har vi slingra mellom venstretaktikk og høyrestrategi, og det vil det fortsette med. I SUF(m-l)-tida var det sekterisk arbeidsstil og krigskommunisme, Ble korrigert med enhetstiltak som tilogmed ga prinsipper på båten, Det utvikla seg HØYREAVVIK i en del strategiske syn, Helt riktig ble dette stramma opp, Men mange overslag, Utdypinga av arbeiderklassens ledende rolle ble befengt med moralisme og eventyrmdlsettinger.

Oppgjøret med det liberale synet SV'Sovjetimperialismen og krigsfaren, førte med seg vulgarisering, som å ikke skille mellom SV's ledelse og masse og utpeke dem alle til 5, kolonnister, Ble sett på som foregangseksempel om du klarte å spalte en front eller ekskluderes fra fagforeninga, Å trappe opp arbeidet blant ungdommen kunne ikke avsluttes etter ei kampanje på et år, Økonomikampanjene var idealistisk store, nådde klimaks med Det Store KK-året 1979, Idealistiske planer var mulig bl.g. a. mangel på demokrati og lokal sjølstendighet, Dette førte til venstresekterisk masselinje, Ble bare tid til å mobilisere den progressive 3rdelen til økonomikampanjene, Mele tida fra -75, har det meldt seg ut folk p.g. a. firkanta behandling, Jeg synes det er samme tankegangen når noen sier at småbongerlig vakling er årsak til at noen går tilbake fra industrien til intellektuelle yrker, Har det vært ei linje for å ta utgangspunkt i fakta og hjelpe dem med de særegne startvanskene i industrien?

Nå mener jeg det er rett å stille diagnosen sli:Grunnlaget for feilene er småbongerlig bakgrunn og lite erfaring, Det ideologiske grunnlaget er ideen om at sosialismen er feilfri og at vi kan kopiere klassikerne, De idealistisk store målsettingene er sikkert litt kopiering av Stalin og ~~Khru~~ Hoxa, men mye mer er påvirkning fra firerbanden i de 10 åra fra 66-76, De avviste fakta, prikte eventyrpolitikk og moralisme.

Våre medlemmer har tenkt at ledelsen er fri for kritikk.
Det gikk tregt i avdelingenes eget arbeid, men det var først
da de sosialistiske landa delte seg ito at de fleste våkna.

Det er sjølsagt at vi må fortsette å gro røtter i arbeider-
klassen. Dessuten bli flinkere til å lære av våre feil.
Men viktigst nå er at vi må få ei dialektisk holdning til
autoriteter. Kamp mot venstresekteisk arbeidsstil-ta ut-
gangspunkt i lokalsamfunnet og undersøke fakta.

Når vi kommer godt i gang med denne korrigeringa, må vi ~~gj~~
bygge opp en beredskap mot nye høyreavvik i strategien.
Vi må få et nytt forhold til teorien, lære oss dialektikken.
ved å studere marxisme og naturvitenskap.

Paul.

FRAM FOR KAMERATSLIG MENINGSKAMP.....

I siste nr. av FK står det en artikkel om RU. Bl. annet referees
det fra en artikkel i RUs internblad i distriktet.

Innholdet i artikkelen blir stemplet som "anarkistiske tendenser"
Jeg ble lei meg og forbanna da jeg leste artikkelen i FK på dette
punktet.

Fordi, jeg trudde vi hadde lært...lært at fri meningskamp er bra
for m-lbevegelsen, at stempling av standpunkter = knebling av diskus-
jon.

Stemplet "anarkistiske stømminger" uten å gå inn på realitetene
er et gufs fra den gamle stilen i m-lbev. som alt for ofte har
ført til at motsigelsene ikke kommer fram. For, ingen som er m-ler
vil forsvare et anarkistisk standpunkt.

Litt til innholdet i artikkelen som er saksa fra RUs internblad
Utgangspunktet er: I mange år har laga i RW blitt overlessa med
direktiv og planer (kjenner til opplegget?)

I alle år har DS i RU vært en forlenga arm til SK. Det har vært om å
gjøre å tillempe direktiv fra ledelsen. Sjelden er utgangspunktet-
hva er riktig ut fra laga.

Mitt problem er... mange sier. Det er laga som veit best hva som skal
gjøres.... Ok, er det ikke da viktig at DS i utgangspunktet jobber
for å fremme lagas syn på saker, ikke bare tillempe ledelsen.

Men, i prinsippprogrammet står det mye om hva som er underlagt hva,
det står ikke noe som går på lagas betydning, på den måten at ikke
alt går ovenfra og, men at det andre vegen, fra laga og opp kanskje
er viktigst. Mange sier at dette er med (fra massene til massene), vi
bare praktiserer ting feil. Jeg lurar, for prinsippene er retningsgive
de for hva vi gjør????

Spørsmålet om DEM.SEN. har alltid vært en viktig diskusjon i
verdens kommunistbevegelser. Jeg trur vi trenger en reell diskusjon
på prinsippet for den dem.sen. i dag, Det er 11 år siden sist.
Mange har all dri diskutert reelt om dem.sen. er riktig, mange har disk.
uter lite hvordan den skal fungere. Sp. om den dem.sen, er en av
de dogmene som er gudegitt.

La oss lære av diskusjonen mellom Lenin/Rosa Luxemburg, mellom SUF (ml
og Skarstein, hva med dem.sen. i Kina og. La oss tørre å diskutere
probleme i forbiddelse med medlemsdemokratiet også i lys av den dem.
sentr.

Så litt om strømninger i RU:

Ungdomsforbundet har vært ute av kjøre før.-i forbidelse med OMDANNINGA i 1971/72.

Da var det ei linje som jeg bl.anna sto for som ble kalt "har du lyst har du lov"

Folk skulle få holde på med akkurat det de vill. Denne linja er ute å går i dag. Det fører til en del stygge ting som at viktig arbeid bare eggjes på hylla fordi det går trått (eks. antifasistisk komitee), at fol bare driver idrett osv., ikke driver noe politikk. Dette må vi gå imot. Det er ikke gjort til nå, da vi "revene" i RU har tenkt, ja ja nå må folk endelig få gjøre hva de mener er ok.

"har du lyst har du lov" er å undergrave RU som en kamporganisasjon. Andre saker er -RU ledelsen sp. er forgubba. Har ikke kontakt med ungdommen. Mange mener mye vil forandres bare vi får en annen ledelse. Sjøl er jeg usikker på dette. Men, noe må jo bli bedre med en ledelse som har naturlig tilhørighet til ungdommen?

Mye i RU har vært fokusert til sp. om ledelsen. Det har vært sunt med loftsryddig. Men, RU i distriktet er tafatte. Man venter på intinativ fra oven. Og viktigst. Det er mange politiske motsigelser som all dri blir diskutert. Ruerne har all dri vært vant til politiske diskusjoner. Her kan partikamerater bidra mye.

Men, det sjer en del ok ting. RU markerer seg med åpne møter. Der RU har lag ut fra produksjonspu kt, har vi framgan. Vi er et framstående eks. på Eritrea. Og, ~~ruer~~ RUerne har på eget intinativ b begynt å si i fra (demokratiseminartet - som FK bør sørge for å få referat fra)

En sak jeg mener vi trenger hjelp fra partiet på er, hvordan skal RU se ut???

Skal RU være en masseorganisasjon eller et kopi av parti. Gammel problem stilling, men likevel. Vi ~~ha~~ har all dri fått det avklart. Vi har sagt. Alle som vil kan bli med i RU, samtidig har vi hatt krav til medlemmene som til et eliteparti. Ja, ja så har da folk sklidd ut.

Sjøl klarer jeg ikke finne ut hva jeg mener. Miniutgave av partiet vikker enklest, masseorganisasjon høres bedre ut????????

Håper noen har noe klokt (f. eks fra NKU?????)

Tilslutt, da ungdomskampanja starta, utvikla det seg ei holdning blant partifolk... kameratene i RU er hemma, de fatter litt, her skal vi ordne opp.

Syns dette henger igjen i probleen stillinga "skal vi legge ned RU"?

Det er mye bra emner i RU.. husk det...??

Partifolk kan bidra til å styrke RU.

Da må utgangspunktet være:

Hjelp RU på RUs premisser. At ungdomsforbundet er litt skakkjørt er hele mlbev. ansvar, ikke teite kader i RU. Og, om partiet skal kunne bidra må det satses litt krefter på det. Ikke bare gi faen som mange steder i distriktet.

La oss sammen bruke de erfaringene vi har til å lage et ungdomsforbund med røtter i de revolusjonære ungdomsmassene.

ROSA

"Nils" er ikkje særleg sakleg i sin kritikk av Utkast til pp, (U), og tenkjer då på analysa av det parlamentariske systemet. Feilen i argumentasjonen er at han trekker fram kun deler av analysa i U og kritiserer den for å vere udialektisk, riktignok. Dersom ein vurderar alt som står i U om palamentarisk~~e~~ demokrati, vil ein sjå at U si analyse~~r~~ er dialektisk og grundig. Spesielt ser det ut til at "Nils" har hoppa bukk over avsn. 18c.

Motseiinga mellom demokrati og diktatur.

Nils hevdar at denne, i U, er redusert til ei skinn-motseiing, altså ei motseiing som ikkje eksisterar i virkelegheita, men som kun blir snakka om. Det er innlysende at denne motseiinga eksisterar rellt og er ein av dei viktigaste motseiingane i samfunnet. Den eine sida, demokratiet, består av dei borgarleg demokratiske rettane, talefrihet, trykkefrihet, demonstrasjonsfrihet, organisasjonsrett, streikerett, rett til å stemme på fleire partived val. Mange av rettane er dag sterkt begrensa. Desse rettane betyr ikkje i seg sjøl at det er demokrati - folkestyre - i Norge, dei er nødvendige for demokratiet men ikkje tilstrekkeleg. I periodar kan folket gjere seg meir bruk av rettane, organisere seg i store masseorganisasjonar, gjennomføre store demonstrasjonar, streikar for å utøve eit verkeleg stort demokrati. Viktigaste oppgåva til partiet må vere å styrke denne sida, ved å delta i massekampen utanfor parlamenta.

Den andre sida i motseiinga, diktaturet, blir utøvd av borgarskapet gjennom statsapparatet og den millitære makta, gjennom den økonomiske makta og makta over pressa og informasjonskanalane. Dei parlamentariske organa er del av statsapparatet som borgarskapet har oppretta, og dei er i dag fullstendig underlagt borgarskapet sine interesser. Erfaring viser og at kapitalen ikkje vil tillate desse organa brukt for arbeiderklassen, men at dei kan viktigaste funksjonen er å vere eit dekkje, kamuflasje eller kulisser, om ein vil, for å skjule dei verkelege maktsentra, og gje inntrykk av demokrati.

Men alle ting har to sider, også det parlamentariske systemet. Den bra sida ved det er at det gjer det lettare for folk flest å setje seg inn i politiske spørsmål, det gjer det lettare å organisere seg, og føre kamp for dei rettferdige krava. Difor må vi både forsvare systemet mot forverringar, men og avsløre det som utilstrekkeleg for det proletære demokratiet. Dette meiner eg vi gjer ved å legge hovedvekta på det utanomparlamentariske arbeidet for å vise at folket har makta når det står samla, føre krava inn i dei parl. organa og vise kva skjebne dei får der. Dette meiner eg må vere dei viktigaste

trekka i ei dialektisk analyse av det borgarlege demokratiet og det parlamentariske systemet. Les ein U. i si heilheit, spesielt kap. 1 om partiet sine oppgåver, avsn. 17d, 18 c, og 19 c, finn ein deknning for denne analysa. U. behandlar motseiinga demokrati - diktatur som ei reell motseiing, (Nils hevdar det motsatte)., og det får fram dei to sidene ved parlamentarismen, nyttig redskap, men og eit problem for borgarskapet, den siste underordna den første.

På denne bakgrunn meiner eg at "Nils" kjemper mot åpne dører når han kritiserer U. på dette punktet.

Nils seier til slutt at poenget hans kokar ned til at det trengs ei konkret analyse av det politiske systemet i Norge. Dette har eg ingen ting i mot, vi kan gjerne komplette analysa vår, men eg har inga tru på at ~~ei~~ dette vil føre til nyttprinsippielt syn på parlamentarismen.

Det eg oppfattar som det store poenget til "Nils" er at all makta som parlamentet har, og vel så det, kan snuast mot borgarskapet og monopola og at det er politisk umulig for borgarskapet å hindre dette, over lengre tid. Hva er forresten "lengre tid"? Det kan f. eks. vere nok for borgarskapet å innføre eit militært diktatur for, la os seie 5 år, til borgarskapet har greidd å samle seg til krefter igjen etter ein revolusjonær situasjon. Dei kan i løpet av ein slik periode greie å kruse ei revolusjonær rørsle, vinne ny oppslutning om sin politikk og innføre borgarleg demokrati igjen.

Alles har eg prøvd å ta opp dette spørsmålet i eit tidlegare innlegg.

"KJUT"

OM ARBEIDARARISTOKRATIET.

I desember-FK seier "Nils" at det nye prinsippprogrammet er for dårleg i behandlinga av arbeidararistokratiet, "reduisert til ein parentes i nederst i spalte 1, side 7." Har nils lese avsnitt 19a om kampen i fagrørsla? Eg syns at programutkastet dekkar dette spørsmålet bra. Det slår fast viktigheita av det... "Det sosiale grunnlaget for DM-leiinga sitt herredøme er arbeidararistokratiet. Det er naudsynt å føra ein langsiktig strid for å ta makta frå arbeidararistokratiet og gje ho tilbake til dei vanlege medlemene i fagrørsla." Vidare slår det fast taktikken vi bør nytte: ikkje slåss mot alle som sit på kontor eller har ei eller anna form for privilegium. Mange av dei kan stø klassekampar, vår oppgåve er å samle alle som kan stø ei klassekampline. Etter mitt skjøn eit korrekt syn. Eg trur og at nils støttar dette.

Eg meiner at diskusjonen om arbeidararistokratiet har utarta til eit problem i språket vårt. Vi bør bli einige om innhaldet, betydninga av ordet, dersom vi vil halde fram å bruke ordet.

Eg tar som utgangspunkt at vi ikkje er interessert i å forandre språket ~~zå~~ på dette området. Kva er så den vanlege, norske betydninga av ordet aristokrati? Eg slår opp i "De tusen hjems bibliotek. Fremmedord-bok" Utgjeve på Gyldendal, Oslo 1940:

aristokrat: person som utmerker seg ved høi og forfinst kultur og for-
nem tenkemåte.

aristokrati: (båndt anna).. "samfundsklasse som i kraft av forrettig-
heter, rikdom eller høiere kultur er politisk og sosialt
dom nerende. "

Utifrå dette meiner eg at ordet arbeidararistokrati kun bør brukast om folk som er innaror arbeiderklassen eller er utgått frå arbeiderklassen (gått over i andre klassar som f. eks. for Halvorsen) og som i tillegg fører ein reaksjonar borgarleg politikk som dei kallar arbeidarpolitikk. Eg legg både politiske og materielle kriterier til grunn for å ~~plassere~~ plukke ut arbeidararistokratiet.

Når nils legg kun materielle kriterier til grunn, går han inn for å forandre språket vårt, (det norske språket, ikkje vår interne sjargong) Desputen vil det fungere som eit hinder for å skape enhet med dei progressive delene av tillitsmannsskiktet dersom vi går runt og omtalar dei som arbeidararistokratar. Det har inga hensikt og vil rett og slett vere dumt av oss. At folk med privilegier, store som små, står i fare for å bli ~~reiser~~ oppkjøpt politisk er vi klar over, og vi kan uttrykke det i andre vendingar enn å ha eit samlebegrep for alle tillitsmenn, (eit svært negativt sådann), progressive som reaksjonære.

K.

1. MAI 1980.

Denne artikkelen er skrevet på grunnlag av en diskusjon i DSAU, og er ment som et opplegg til diskusjon i partiet, ikke som et fiks ferdig opplegg. Synspunktene som legges fram står for min egen regning, og er ikke forpliktende for DSAU.

HVA VIL VI MED 1-MAI-ARBEIDET ?

Vanligvis har vi definert målet med vårt 1.mai arbeide, som det å få flest mulig på gata i våre tor, bak en bra politikk.

Men i tillegg vil jeg peke på ei målsetting til: utvikle en god del folk politisk og organisatorisk:

- utvikle folk som står oss nære, til å bli aktivister
- utvikle den mest framskredne delen av mellomlaget til å innta bedre standpunkter, både i enkeltsaker og i helhetssyn.
- og hvis det er rett at det er nye bevegelse i fagbevegelsen, er det mulig å påvirke hvordan disse utvikler seg videre, dersom vi utvikler et troverdig og reelt alternativ for disse folk. Det kan i beste fall bety at hele grupper av folk utvikler seg et steg i riktig retning.

Dette tror jeg det er viktig å huske på når vi skal bestemme både prioriteringa av 1.mai-arbeidet, og det politiske opplegget.

TAKTISK SITUASJON NÅ.

Jeg oppfatter det videre slik at den taktiske situasjonen i Trondheim er prega av fire saker:

- den voksende opposisjonen og misnøyen innafor fagbevegelsen. På mange måter har dette vært mye en tillitsmannsbevegelse, men jeg tror det etterhvert også tar til å prege tenkinga og holdninga til massene i fagbevegelsen. Folk begynner å bli mere og mere motvillige til å svelge flere tvangstiltak, og sjøl de mest innbarka regjeringstro, får vansker med å godta det lønnsnedslaget de nå føler på kroppen.

Dette har resultert i at blokkene innafor fagbevegelsen er i oppløsning, at standpunktene er på gli, og stiller store krav til en smidig taktikk fra oss.

- det sterke oppsvinget i miljøbevegelsen. Dette kan godt gripe mere om seg utover viren. Sosialdemokratene har enda ikke noen skikkelig linje som de står enhetlig på, samtidig som vi har en sterk innflytelse over denne bevegelsen.
- krisepolitikken til regjeringa.

Her må vi tenke gjennom vår egen politikk og argumentasjon en gang til. På den ene sida blir forholda innafor helse og sosial stadig verre, og misnøyen er voksende. Konkret kan vi vise til sjukehuset, stoda for de eldre, dachjem osv. Samtidig får vi en kraftig prisstigning på offentlige varer og tjenester, øke i husbankrenta, i strømprisene osv. Her mener jeg vi har en politikk som er god, og på høyden med realitetene.

På den andre sida virker det som om regjeringa faktisk har klart å unngå den store arbeidsløsheten hittil. På mange arbeidsplasser går det nå til bra for tida. Arbeidsledighetstallene er nok så lave, samtidig har nok miljøbevegelsen hatt temmelig stor gjennomslagskraft hos folk. Derfor er alt i alt vår politikk på krisepolitikken ikke tilfredsstillende, og vi treng en avklaring her for å vere på høyden med situasjonen.

- Internasjonalt er sjøssagt stoda prega av Sovjets ville angrep rundt om i verden. Dette fører til at vi er i ferd med å få en taktisk overlegenhet overfor revisjonistene både i SV, 'NKP' og de som finnes i DNA. Det største problemet er Atomvåpen-aksjonen og Nato der vi er på bakfoten, men dette problemet kan sikkert overvinnnes.

Samtidig tror jeg det er slik at vår analyse av verdenssituasjonen og av sosialimperialismen, holder på å få et bredt gjennomslag.

Flere og flere blir enige i vår vurdering av Sovjet som en ekspansjonistisk og aggressiv supermakt, på jakt etter globalt herredømme.

FIRE HOVEDSTOLPER SOM PLATTFORM.

Disse fire sakene

= Den faglige kampen mot lønnsnedslag og faglig knebling

= Miljøkampen

= Regjeringa sin krisepolitikk

= Sovjets og Vietnams aggresjon

mener jeg bør være hovedstolpene i vårt 1.mai-opplegg 1980. Rundt disse fire sakene er det en brei omonion retta mot monopolene og supermaktene, og vi bør ta på oss oppgava og ansvaret for å samle og gi denne omonionen et slagkraftig uttrykk 1.mai.

Den konkrete utforminga av parolene synes jeg ikke det haster så følt med, og kan med fordel avventes til for eksempel tariffoppgjøret har kommet en del lenger. Vi bør dessuten være åpne for å høre mange synspunkter, og ha rom for formuleringer i en eventuell forhandlingsituasjon.

ENHETSTOG MED SAMORG ?

Jeg oppfatter vidare situasjonen slik at det finnes muligheter for å få enhet med Samorg på et slikt grunnlag. Men det reiser nye spørsmål: hva med reservasjonsretten som vi har argumentert for? Er vi villige til å gå i samme toget som 'NKP'-erne?

Hvilken fare er det for at vår sjølstendige linje 'drukner' i et slikt Samorg-opplegg, og for at at vi ikke ~~ve~~ner å gripe og holde ledelsen i den bevegelsen som er i utvikling? Hva med partimarkeringene i Samorg-toget? Skal eventuelt AKP ha en partiseksjon?

Uansett utfallet av denne diskusjonen og forhandlinger med Samorg, er det viktig at vi veit å utnytte sen situasjonen som foreligger. Det betyr at de kameratene som på en eller ann måte kan øve innflytelse på Samorg's opplegg - i fagforeningene eller i Samorgs representantskap, bør satse på å gjøre et godt forarbeide.

NEI TIL SNEVERT FAGLIG-POLITISK TOG !

Helt til slutt: det finnes nå et synspunkt som går ut på at vi bør lage et faglig-politisk enhetstog 1.mai, nesten utelukkende basert på bevegelsen i fagbevegelsen mot lønnsnedslag o.l.. Dette er jeg imot. En av de viktigste grunnene er at det vil passe som hånd i hanske for SV. SV er nå i klemme både i fagbevegelsen, der de er helt uten initiativ og henger langt etter, og internasjonalt. Omonionen på de internasjonale sakene er voksende og revisjonistene er i ferd med å bli skvisa, og å sprekke innad. Et reint faglig-politisk opplegg vil derfor være manna fra himmelen for SV akkurat nå. Dessuten vil et slikt opplegg bety at store deler av frønta mot monopolene, regjeringa og supermaktene vil bli satt helt utafør, f.eks. miljøbevegelsen.

DELTA I DISKUSJONEN OG UTVIKLINGA AV OPPEGGET !

DSAU vil ikke pålegge laga obligatoriske 1.mai-diskusjoner. Men vi vil oppfordre alle lag til å avholde slike møter viss de finner plass til det, og diskutere 1.mai på grunnlag av de problemstillingene og synspunktene som er reist i denne artikkelen. DSAU vil også be om at laga sine synspunkter refereres tilbake til oss så raskt som mulig, slik at de kan telle med i det vidare arbeidet.

Arne.

PARLAMENTARISMEN - kamouflasje eller reell maktfaktor ?

SIKRE DEL AV
DETTE FALT UT
SIST, DERFOR
TRYKES DET PÅ
NYTT NR

Vi har etter kvart fått litt sving på det parlamentariske arbeidet vårt, og vi er så vidt komme i gang med eit antidogmatisk oppgjør. Utifrå dette er det naturleg at vi får ein diskusjon om parlamentarismen i NØrge, rolla den har og kva vår linje er. Forslaget til nytt prinsippprogram behandlar dette i pkt 17 d. og 19 c. Forslaget slår fast at i dag er det ikkje millitærapparatet som står i vegen for sosialisme, Borgarskapet brukar i første rekkje politiske middel for å herske over arbeiderklassen. Vi må gå til åtak på heile systemet for borgarleg politisk herredøme og rive det ned bit for bit før revolusjonen. Parlamentariske forsamlingar under kapitalismen er kun kamouflasje for borgarskapet sitt diktatur, dei må utnyttast maksimalt og avslørast. Nokre kameratar går no imot dette synet som prinsippogr. og utkastet står for. Dei seier at denne analysa er forelda, den norske varianten av parlamentarismen er ikkje kamouflasje for borgardiktaturet, men noko meir. Det er eit system borgarskapet treng for å bli einig segimellom og organa har stor reell makt. Det argumenteres for at vi - arbeiderklassen kan overta systemet og med våpenmakt i bakhanda bygge sosialisme i Nørge.

Eg vil her prøve å gå imot nokre av desse ideane. Først vil eg trekke fram nokre oppsummeringar Lenin gjorde i boka "Den proletariske revolusjonen og renegaten Kautsky" Det borgerlige demokratiet var et stort historisk framskritt i forhold til føydalismen, men på tross av dette har det alltid vært og slik vil det alltid være så lenge det finnes kapitalisme, innskrenket, avstumpet, falskt og hyklersk, et paradys for de rike og en snare og et bedrag for de fattige og for de utbyttede. " Og dessuten: .."jo høyere utviklet demokratiet er, i desto sterkere grad er det borgerlige parlamentet undrelagt børsen og bankierene." Ja, er det ikkje slik i dag og? Når ~~var~~ arbeiderklassen står svakt, pga klassesamarbeidet til arbeideraristokratiet, samstundes som borgarskapet har tusen og eit band til dei parlamentariske org, Da kan monopola gje desse organa større reell makt og dei kan la dei få større formell makt. Dei kan for eksempel la Stortinget vedta ein forlengelse av lønnsstoppen som NAF allereie har vedtaka. Di meir samanvevd Stortinget regjeringa er med monopola, di meir formell og reell makt kan samlast her, og di meir demokratisk vil det sjå ut for mannen i gata.

Har parl. org. stor makt i dag? Av reell makt har det litt, sjå utkast til Pp. pkt 19c. Av formell makt har det meir. I 1976 var brutto-nasjonalprodukt på ca 171milliarder kr., av det disponerte det offentleg ca 85 milliarder, altså halvparten. Dette gjev ein viss peikepinn. Hovedkvarteret til borgarskapet ligg utanfor parl. organ, Kven har bestemt at det no skal investerast kraftig i oljesektoren? Det kan ikkje vere andre enn dei største monopolborgarane som er på jakt etter max

profitt. +. eks. skal det no byggast kjemp plattform til 11milliarder kr., til samanlikning er forsvarsbudsjettet for -80 på ca 7,9 milliard. For å få kapital til dette reduseres produksjonen i andre sektorar: jordbruk, fiske, skipsbygging, tekstil, helse/sosial osv. Staten er sjølv kapitalist og deltar i profittjakt, dette bestemmer utviklinga, ikkje dei folkevalgte, dei godkjenner berre regjeringa sine forslag om mindre støttetiltak her og meir der. Det heile er i realiteten skreddersydd etter kapitalens behov.

Kva skjer når borgerskapet ikkje lenger har tillit til parl.org., eller når arbeiderklassen tar i bruk dei demokratiske rettane for alvor? Lenin seier:..."Jo mer utviklet et demokrati er, jo mer overhengende er faren for pogromer eller borgerkrig i samband med enhver dyptgående politisk konflikt som innebærer fare for borgerskapet." (same bok som ~~xxx~~ over, side 34)

I 1928 rekk DNA fleirtal på Stortinget og skulle danne regjering, den hadde ikkje tillit hos borgerskapet, det svarte med kapitalflukt til utlandet og pressa regjeringa til å gå av etter ei veke.

I dag er kapitalen inne i ~~neix~~ ein fase med meir djuptgåande økonomiske kriser enn før, noko som er utgangspunkt for større politiske svingingar. Kva skjer? For å komme over kneika blir dei demokratiske rettane til arbeidsfolk vesentleg innskrenka. Vi har ikkje lenger retten til iritt å forhandle om prisen på vår eiga arbeidskraft! Dette skjer rett framfor nasa på oss i dag, samtidig står nokre kameratar fram og hevdar at det er politisk umogeleg ^{for borgerskapet} å ta bort det borgarlege demokratiet! Dei har ingen skruplar! (borgarskapet). Denne demokratiske retten taper vi fordi arbeidsfolk står klar til å bruke den. Dersom klassen ikkje ville bruke den, så var det heller ikkje nødvendig med ~~ix~~ lønnsstopp og inntektsreguleringslov. Slik vil det bli med retten til å velge parl. organ. ~~Kxxx~~ Di meir arbeiderklassen gjer gjeldande sine krav i desse organa, di mindre makt, reell og formell, vil bli tillagt dei. Til slutt kan borgerskapet ta i bruk Unntakslovene, for kortare eller lengre tid, alt etter behov. Sovjet hadde eit verkeleg demokrati i ca 40 ar, likevel har det vore mogeleg politisk for borgarskapet der å halde på makta ved hjelp av eit fascistisk diktatur dei siste 25 åra, og det ser enno ut til å vere relativt stabilt, dessverre. Kva med Tyskland i 30-åra?

Når arbeidsfolk krev eit verkeleg demokrati vil dei bli møtt med ~~innskre~~ innskrenka demokratiske rettar og til slutt fasisisme, det er uunngåeleg, også i Norg e. Difor vil vi aldri kunne bruke vårt Storting til å føre ein proletarisk politikk, ut i livet. Oppgåva vår blir difor å bryte ned dei ^{tilliten til} parl. organa i folk sin bevisstheit, ved å reise klassen sine mest brennbare krav, krav som ~~ikkje~~ desse organa ikkje kan vedta. Krava må vere i trå med massebevegelsen utanfor organa, demonstrasjonspolitikk vil ikkje føre fram.

Knut